

Север Космета не плаћа струју. Север Космета никада не би прихватио да плаћа струју непријатељском, албанском КЕК-у и сада север Космета добија струју коју треба да плати српској, пријатељској фирми - Електрокосмету, а понеки и некаквом Трепчином синдикату на шта сам се осврнула у претходном тексту. Али није то сад важно. (Овде бих само додала да мислим да би било у реду да се струја плаћа мени, а ја ћу (часна реч) проследити ЕПС-у све до динара, и не видим у чему је проблем, тј. у чему је разлика)

Али, да наставим. Српска села на југу Космета прошле године, као што је општепознато али ваља понавити, нису хтела да плаћају струју, мада је то тада било из патриотских разлога. Ако је неке мука од приче о Косову и струји, нека овде престане да чита текст пошто ћу одмах поентирати - не, под оваквим условима не треба да се плаћа струја - а затим ћу наставити да пишем о томе како је дух колективитета овде доведен до таквих граница бесловесности, да бих без труда могла да докажем како деца у обдаништима поседују више свести о индивидуалној одговорности од јадних српских становника Космета којима је ова божанствена ствар која човека чини човеком - ускраћена. Како им је ускраћена?

Прво, ускраћена су им, тако што их се убедило да је Србин са Косова уносно занимање, да можете да будете преводилац који не зна две речи неког страног језика а у свађи је са граматиком сопственог, да можете да будете лекар са купљеном дипломом, да то сви знају али да то нема везе (сем што сте мало опасни по пацијенте, али разумеће они - тешки су услови, а и важно је да сте Србин), шеф полиције након курса од пар недеља... и да не набрајам више шта сте све могли (а више не можете) као Србин на Косову, под условом да сте своју лојалност доказали тако што никада нисте дигли глас да кажете оно што сте мислили и живели сте по моделу „куд сви Турци ту и мали Мујо“

Ако сте, наиме, Србин са Косова који има несрећу да живи у српској средини на Косову (дакле у једном силом прилика створеном колективу, а не као јединка)- ви сте део једне велике заједнице и осуђени сте да сносите последице понашања исте, што вас, на моменте, враћа у детињство, и ако сте основну школу похађали у доба социјализма имаћете прилику да се сетите како учитељица казни цео разред зато што је две трећине није урадило домаћи. Шта се после тога дешава? Деца се колективно не осећају кривом

Пише: Ана Радмиловић
недеља, 21 март 2010 01:33

(ни обавезном, што је овде важније), у истој су ситуацији и они који су урадили домаћи и они којима није било на крај памети, са тим што се ови који су га урадили осећају као будале и кажу себи „е па нећу ни ја, шта ме брига“.

Шта хоћу да кажем? Истоветан третман свих појединаца, некаква општа колективна одговорност и колективна казна стварају од човека једну бесловесну и неодговорну индивидуу која све што јој се, њеном или туђом, кривицом у животу деси - доживљава као усуд, злу коб, као нешто на шта се не може утицати, нешто што долази са стране и тако је (шта год се овде дешавало) најчешћи коментар који ћете чути од људи: „јао, шта нам раде“.

У српским селима која су део Србије пре годину дана требало је да не плаћају струју Албанцима (док су званичници избегавали да се одреде по том питању) могли сте тако чути „јао, шта нам раде Шиптари, 'оће све да нас протерају“. Биле су демонстрације у Штрпцу, слика човека са лицем у крви обишла је све српске новине - и то се завршило на крају тако што је ово место почело да плаћа струју. Сада се оданде може ћитати о томе како су једни Срби напали друге, једни друге избацили из општинских просторија, бацили монотовљев коктел на нечију кућу и тако то - али струју плаћају.

Баш неочекивано, сада на српском северу можете да чујете идентичну реченицу само зликовци који траже да се плати струја нису више „шиптарски терористи“ него „српски издајници“. Занимљиво би могле да изгледају демонстрације у овом случају, и ко би тада бранио намеру српских руководиоца да гасе струју северу? Косовска полиција? Као у порти манастира Грачаница? Био би то импресиван приказ за послати у свет.

Да не буде забуне, ја сам у прошлом тексту рекла да су људи који не плаћају струју (коју узгред и немају више од 4 сата дневно) и који каче каблове на бандере, сасвим у праву. То исто кажем и сада. Дакле, у праву је свако ко сматра да не треба да плаћа нешто што му се ускраћује исто као и да није платио. Како су људи који овде „остају и опстају“ силом прилика натерани да се осећају као колектив и тамо где колектив не може то јест не би смео да постоји, како овде практично ниједан избор није лични него је један колективни избор - да, наравно да су у праву. То је проста математика. Ја плаћам струју - ја немам струју. Ја не плаћам струју - ја немам струју, тј имам је исто онолико колико и онај који не плаћа. Дакле, не пада ми на памет.

У преводу: Ако ме терате да будем идиот (не на старом грчком него на српском) онда ћу

се понашати као идиот и то ће ми се исплатити. Ем сам ослобођен сваке личне одговорности ем прођем „исто ко и остали“, што овде углавном значи „чекам да неко други одлучи (буде одговоран) а ја користим ово док може“. У међувремену ћу живети у стану у који сам провалио, или сам га добио без икаквих основа, нећу никоме ништа плаћати, тражићу дуплу плату, косовски додатак и све остало, радио или не, бацаћу ђубре кроз прозор и жалити за селом где сам продао имање, кукаћу да ме Албанци протерују а Србија издаје, укратко - понашаћу се као идиот. После ћу отићи, јер овде ионако нема живота.

Када сам пре неког времена написала да не знам како ће се српски север „интегрисати“ у систем квази - државе али да (богами) не знам ни како би се дао интегрисати у систем Републике Србије то је изгледало као да лично имам велику жељу да Срби буду „део система такозваног Косова“. Хтела сам тада (а и сада) да кажем следеће: то су само људи који су живели десет година у гету, где су неки од њих на том закону живљења у гету добро профитирали, где су неки изгубили све што су имали као и године живота верујући да бране нешто тиме што остају и опстају, успут изгубивши и свест о функционисању неког света који је ван гета, где се нема свест о личној одговорности него само о ситуацији која зависи од некога „са стране“ био то Београд или Приштина или међународна заједница, Бог - сасвим свеједно, дакле ти људи јако тешко могу да се интегришу у било који систем и мислити да ће се то постићи некаквом колективном казном (типа искључења струје свима) је прво: дехуманизација тих људи, а друго, политизација проблема. И непотребно, додатно малтретирање тих људи.

Зашто дехуманизација? Зато што се човек дехуманизује када му се одузме право на лични избор па и на последицу тог личног избора. Да нацртам: плаћам струју и имам је, не плаћам је и немам је - то је мој лични избор и сама ћу сносити последице, или овако: то не сме да буде избор некаквог колектива и ја не желим да сносим последице никаквих „колективних одлука. И од таквог, дехуназивног човека не можете очекивати да одлучи чак ни шта и зашто плаћа а камоли о томе у шта и због чега жели или не жели да се integriше. Добијате уместо људи аморфну масу, а после ћете видете шта ћете с њом.

Зашто политизација? Зато што они који мисле да је добар метод искључити струју целом северу ако треба, само да се људи натерају да плаћају, као и они који говоре „немојте плаћати, живела анархија“ скупљају поене за предстојеће српске изборе на северу. Непопуларна идеја о плаћању звучи нормалније и може да постане и популарна ако се добро изрекламира као „ево, не треба нам интеграција у некакво Косово, ми ћемо сами да се организујемо и није истина да смо разуларени“, што опет не значи да метод „сви у исти тор“ има везе са мозгом.

Без обзира на то што, као и већина становника земљине кугле који нису живели у сојеницама, земуницама и осталом дрвећу, мислим да су бољи ови који причају да струја треба да се плаћа, поновићу (за случај да није било јасно) - не, струја никако не треба да се плаћа ако вас шиканирају, без обзира платили је или не. Уосталом, министар за КиМ се хвали како је не плаћа, нико у његовом селу, кажу, не плаћа - зашто бисте је ви плаћали? Министар, истина не трпи последице, али боже мој, неком рат неком брат. Људи се ионако присећају рата готово са носталгијом, а онда кажу „па навикли смо ми без струје“

И на крају, да откријем разлог мог поновног писања о струји. Зове мене, дакле, један Господин Политичар и каже ми да не пишем како људи не треба да плаћају струју, него да пишем како људи треба да плаћају струју. И још ми каже да ће ова искључења од 4 часа бити од 6 часова и све тако док не буде 24 часа, па 48 сати И још каже да се нема довољно радника који би ишли да искључују струју многобројним неплатишама па зато мора да се искључује свима (економичније је).

Господин Политичар би био у праву да је у току II Светски рат и да је он Немац па ако ухвати једног партизана узме па стреља цело село. Али Господин Политичар није Немац. И нисмо у рату. Нека омогући људима да сами сnose одговорност за оно што ураде и нека не похапси цео град ако у њему има хиљаду лопова (јер је тако једноставније - по кратком поступку)

И има ваљда неких електричара на овом Косову који примају плату на већ неком од многобројних непостојећих радних места, па нека их се упосли, можда се и они осете боље.

То је најмање што може да се уради ако се жели ред. Можда се његови сународници осете „ко велики“ па као прави одрасли људи одлуче да оду да гласају, у знак захвалности што су за промену третирани као свесне особе, а не ко лица са посебним потребама, малолетни деликвенти или нешто још грђе. Једноставно - као аморфна масу.